

Çürük

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Şubat 2023

Çürük bir renk olduğunu bilmiyordum henüz ve çekilmiş tüm çürük dişlerimi saklıyordum küçük bir kutunun içinde.

Demem o ki: ben ve ömrüm o kutuda saklıydık.

Derken bir gün kayboldu o küçük kutu ve kalan tüm sağlam dişlerim çürümeye ve dökülmeye başladı. Firari idi her biri bense hayatın fedaisi idim ve suçunu üstlendim tüm insanların ve isyan etmediğim kadar tembihli ve müşfiktim.

Gönlümdeki hazineyi kıskanıyordu insanlar belki de bu yüzden sevmiyorlardı beni yine de ihtimal dahi vermedim sevilmediğime ve önüme gelen gelmeyen herkesi sevdim.

Hüznüm çok büyüdü günbegün bense büyümedim gitti.

Sonra küçüldü insan bedenleri: misal...

Babaannem asil bir İstanbul kadını idi ve de çok güzel/miş hele ki gençliğinde ve de heybetli bir kadındı. Ben doğduğumda epey yaşlıydı derken ben büyümeye başladım babaannemse git gide küçülmeye ve ağzında son kalan iki dişi de büyümeye doğru yol aldı.

İki azman diş ve çürük ve kodaman.

Adeta devasa bir mağaraydı her ikisi de.

Babaannem öylesine küçüldü ki ve bir gece onun gittiğini söylediler bana bense nereye gittiğini öğrenmek dahi istemedim ne de olsa tescilli ilk arkadaşım ve de ilk aşkımdı babaannem derken odasına girmeye yeltendim annemse beni engelledi ama sonunda girmeyi başarmıştım ve işte o gece son defa gördüm babaannemi ve dişleri dökülmüştü sanki ya da ben öyle sandım ve tam da onu öpecekken... Annem engel oldu bana ama ben onun soğuk yanağını öpmeyi başarmıştım ve canım öylesine yanmıştı ki.

Her çocuğun bir hikâyesi vardır benimse birden çok.

Çocuklar büyürken yetişkinlerin küçülmesi ender rastlanan bir olay mıydı yoksa bana mı öyle geliyordu? Bir süre bunu kafamdan atmayı başardım hatta unuttum da ilk kaybımı ne de olsa okulda sınıfta sayısız arkadaşım vardı ve bir gün, öğretmenimin git gide küçüldüğüne tanık oldum oysaki o da öylesine heybetli bir kadındı ki.

Derken ilkokuldan mezun oldum ve kazandığım Anadolu Lisesi İmtihanı ile yeni okuluma kaydımı yaptırdım.

Sanki her şey yolunda gidiyordu ya da ben öyle sanıyordum.

İlkokul öğretmenim evimizin arka sokağında bir bodrum katında yaşıyordu ve de öylesine çok çiçeği vardı ki penceresinde.

Gel zaman git zaman.

Büyüyordum hem enine hem boyuna sonra insanlar ikaz etti beni bense ölesiye küçüldüm ve bedenim yarı ağırlığını kaybettim. Yoksa ben de mi ölüyordum?

Ve işte aklıma takıldı o sözcük aslında bir sözcükten de fazlası üstünde durmamaya gayret ettim ve de.

Arka sokağımızdan epeydir geçmiyordum ve uzun süre sonra yolum o arka sokağımıza düştü. Öğretmenimin penceresindeki tüm çiçekler solmuştu ve hayal meyal öğretmenimi gördüm ya da sandım ve o kadar cüssesi küçülmüştü ki ve de kafasında tek tel dahi saç kalmamıştı. Ben de inanılmaz zayıfladığım için midir neden, saçlarım bayağı dökülmüştü. Besin eksikliği demişti doktor yine de sağlıklıydım enime zayıflamış olsam da bayağı. Bir gün gördüm ki: bir kalabalık toplanmış ilkokul öğretmenimin evinde ve sırtında tabut taşıyan adamlardan duyduğum söz ile irkildim: "Mübarek kadın, kuş kadar hafif." Demek ki yaşayan tüm kuşlar ölü ve hafifti. Ve de ölen insanlar kuş gibi kanatlanıyordu. Çürük dişlerimi koyduğum kutuyu hala saklıyor muydum sahi? Ve de çürük dişlerimi ihlal eden gerçekleri çok mu abartıyordum? Ergendim. Erkenden uğurladığım insanların ardından göz yaşı dökmem de büyük erdem. Derken liseyi de bitirdim alnımın akıyla ve bu sefer üniversiteye kaydımı yaptırdım. Hayatım durağan idi üstelik çok da sevdiğim bir bölümü kazanmamış olsam da sınıf birincisi bendim elbet bu da babamın mutluluk kaynağı idi ve o, mutlu oldukça ben de mutlu oluyordum. Bir gün babamı hayli üzgün ve acılı gördüm ama bana bir şey demedi. Annemse doktora gideceklerini söyledi. Babamın hiç çürük dişi yoktu ne de olsa protezdi ağızdaki dişler bense unutmuştum bile çürük dişlerimin saklı olduğunu kutuyu. Günbegün değişen bir şeyler vardı bizim evde. Babamın dinmeyen ağrıları ve küçülen bedeni. Korkmaya başladım ama belli etmedim. Babamsa ağrılarını unutmaya çalıştı ve de belli etmedi canının yandığını., Hızlı bir şekilde büyüyordum ve alımlı ve de çok zayıf bir genç kızdım ve ben ne kadar enden kilo kaybetsem de hali hazırda sağlıklı ve de ayaktaydım. Aklımı kurcalayan ne varsa örümcek ağı gibi unutmuştum bir köşede. Babam... O heybetli adama neler oluyordu? Uzun bir süre hastanede yattı derken annem bir trafik kazası geçirip aynı anda babamın yattığı hastanenin ortopedi bölümünde tedavi oldu. Şükürler olsun ki, annem küçülmüyordu ama babam hızla kilo kaybetmeye devam ediyordu. Üniversiteyi de bitirdim bu arada. Annem ve babam eve dönmüşlerdi ama babamın nerede ise hiç sesi çıkmıyordu ve hem enden hem boydan küçülüyordu. Ben ve çürük dişlerim. Bir minvaldi ki yaşamak ben ailemi hep hayallerimde de saklı tutmuştum. Ben nereye onlar oraya.

Ben...

Vardığım nokta mı?

Ya, babamın vardığı nokta neresi olacaktı?

Bir gün ambulans geldi dayandı kapıya ve babamı karga tulumba taşıdılar hastaneye götürdüler.

O aralar ben de iyi değildim ve uzun bir süre babama hasret kaldım ve ansızın bir gece olanlar oldu bana:

Annem hastanede babamın yanında kalıyordu bense kardeşimle bir başımıza evde ve o gece ani bir refleksle kardeşimi de elinden sürükleyip babamın yanına gittik.

Babam nerede ise yatakta kaybolmuştu ve gözlerinin feri de nasıl sönmüştü ve dudaklarından dökülen son kelime:

“Evlatlarım” oldu ve küçücük bedeni ile o gece biz eve döndüğümüzde babamın ebediyete intikal ettiğini öğrendim.

Hep kaybettim ben.

Önce dişlerimi son düşlerimi.

Hep sevdim ben ve sevdiğim her kimse önce küçüldü sonra dünyayı ve beni terk etti.

Anlayacağınız...

Bir ömür düş biriktirdim ve dişlerim hep çekildi içim de çekildi.

Küçülen bedenler ise beni hep korkuttu.

Bense hala büyümeyi başaramadım ta ki annem rahatsızlanana dek bu yüzden onun gözünün içine bakıyorum:

Yeter ki küçülmesin ve beni terk etmesin, diye.

Hala da düş biriktirmeye devam ediyorum ve her düşümde sevdiğim saklı bir o kadar çok da sevmemeye gayret ediyorum çünkü sevdiğim herkes ve her düş çabucak çürüyüp küçülürmekte.

Acının küçülttüğü benliğim ve bedenim.

Hep mi çürür düşler ve dişler?

Kırık bir kalbin nazarında kimse en büyük yeri hak eden bense küçülen dünyaya bakıyorum da ve inanılmaz da korkuyorum.

En çok da çürüyen kalplerden korkuyorum beni tek lokmada ham yaparlar, diye.